

Câu Chuyện của Shimata

LSH

Tokyo 10 giờ đêm, 14 tháng 1, 2014

Tôi là Jun Shimata hiện đang nằm tại bệnh viện viết lên những giòng chữ này. Con trai tôi Daisuke Shimata, bác sĩ chữa trị cho tôi, đã thông báo sáng nay rằng tôi chỉ còn sống được từ 3 đến 5 ngày nữa mà thôi. Với tuổi đời đã 90, sự ra đi của tôi có thể xem là giải thoát căn bệnh kéo dài hơn 2 năm và tôi sẽ không có ân hận nào với tất cả những người đã cố gắng tận tụy kéo dài cuộc sống của tôi. Tôi đã có một cuộc đời may mắn và hạnh phúc hơn nhiều người khác. Tuy nhiên vẫn có một chuyện đã ám ảnh làm tôi suy nghĩ suốt hơn 60 năm qua mà không thể tiết lộ cùng ai. Mục đích của những giòng chữ sau đây là để nói lên cái nguy hại của những hành động cố ý tàn ác đã tạo ra Nghiệp Ác để rồi Oán Thủ cứ kéo nhau tiếp diễn không bao giờ hết theo thuyết Nhân Quả của nhà Phật.

Câu chuyện bắt đầu vào năm 1943 khi cùng những thanh niên cùng lứa tuổi, tôi vào quân đội của Thiên Hoàng. Lúc đó đơn vị tôi trong chiến dịch xâm lăng Trung Hoa, đóng quân tại Sơn Đông để nghỉ ngơi bổ sung quân số sau những trận chiến đẫm máu. Tôi là Trung Úy tùy viên cho Sư Đoàn Trưởng là Đại Tá Ishida. Trong thời gian dưỡng binh này tôi có quen những người Trung Hoa trí thức trẻ tuổi ở địa phương, với tâm tư chất phác tôi đã xem họ như bạn. Và một hôm trong cơn say, tôi vô tình nói ra tuyến đường thị sát của Đại Tá Sư Đoàn Trưởng và tôi trong 2 ngày sau đó, đáng lẽ phải bảo mật vì ngày dưỡng quân sắp hết và sư đoàn của tôi phải trở lại tiền tuyến.

Trong chuyến đi thị sát tình hình tỉnh Sơn Đông, hôm đó vì sĩ quan truyền tin bồng ồm, nên tôi phải nhận đem sự vụ lệnh của Đại Tá Ishida đến tiểu đoàn bên cánh trái. Đại Tá Sư Đoàn Trưởng hôm đó được khoản đãi bữa ăn trưa tại nhà một Phú hào ở địa phương. Đang ăn uống, không ngờ quân kháng chiến Trung Hoa đã đào hầm dưới bàn ăn và đặt chất nổ bên dưới, bồng nền đất nổ tung, Đại Tá Sư Đoàn Trưởng, các sĩ quan tùy tùng và vài người cảm tử Trung Hoa bị nát thây chôn vùi dưới địa đạo. Vì đi công vụ đặc biệt nên tôi thoát chết, ai cũng bảo tôi may mắn.

Quân đội cũng đã cố điều tra xem tại sao người Trung Hoa biết trước Sư Đoàn Trưởng sẽ đến địa phương đó vào đúng buổi trưa để lên kế hoạch ám sát nhưng không tìm ra manh mối. Nhưng riêng cá nhân tôi lại là một điều đau khổ khôn tả vì chính tôi đã quá tin bạn, say sưa lỡ miệng. Chính tôi đã vô tình giết chết người tôi vô cùng kính ngưỡng là Đại Tá Ishida. Sau đó tôi tình nguyện vào những đơn vị tấn công cảm tử, vì tôi nghĩ chỉ có cái chết trên chiến trường mới bù đắp được tội lỗi của tôi. Thế nhưng mãi tôi không chết cũng không bị thương trong khi đồng đội đều hy sinh !

Cho đến khi chiến tranh kết thúc, tôi trở thành tù binh của quân đội Tưởng Giới Thạch và sau cùng được lên tàu về Nhật năm 1946. Tái ngộ với vợ là điều không thể nghĩ đến sau khi vào quân đội viễn chinh nhưng nó đã xảy ra cho tôi và Aiko. Hồi đó, trước khi vào quân đội, những thanh niên thường lấy vợ và mong tạo được giòng máu tiếp nối của mình sau khi hy sinh trên chiến trường. Vì thế Aiko không thể nghĩ đến việc tôi có thể sống sót trở về và cái hy vọng mong manh đã biến thành sự thật, chúng tôi ôm nhau oà khóc không nói được gì một lúc khá lâu. Tuy nhiên tôi đã không để lại một giòng máu tiếp nối nào cả, Aiko không hề thụ thai sau khi tôi đi viễn chinh. Những năm sau đó vẫn vô vọng và chúng tôi nghĩ đến việc xin con nuôi.

Lúc đó là năm 1950, tuy chật vật về sinh kế và kinh tế Nhật Bản vẫn quá nghèo sau chiến tranh nhưng trong thời điểm này có rất nhiều gia đình nghèo mong có người nhận nuôi con sơ sinh của họ vì quá nghèo và họ đã có quá nhiều con, nhất là tại thôn quê vùng Niigata của tôi. Thế là chúng tôi "có con trai", khi nhận về thì bé Daisuke chỉ hơn 3 tháng, chúng tôi phải dành tiền thuê người cho bú nhưng niềm vui có con đã làm vợ chồng tôi vui sướng vô kể. Tôi cảm thấy mình có được mục tiêu để sống thay vì mãi bị cái chết của Đại Tá Sư Đoàn Trưởng ám ảnh, tôi chán chường suốt ngày đêm trong 7 năm trời.

Thời gian cứ thế trôi đi, kinh tế Nhật Bản đã khi phục hồi vì nhu cầu cung ứng hậu cần cho quân đội Mỹ chiến đấu tại đó. Chúng tôi lần đầu tiên có được lạc quan về tương lai. Tôi và một số cựu chiến binh thành lập một công ty nhỏ cung ứng thực phẩm cho một đại công ty lớn tại Tokyo chuyên lãnh thầu từ quân đội Mỹ. Do đó về mặt kinh tế gia đình tôi đã sung túc hơn.

Năm 1957, lúc Daisuke 7 tuổi, lần đầu tôi có thể dẫn vợ con đi du ngoạn miền quê, không xa nhà bao nhiêu. Dĩ nhiên không bao giờ chúng tôi xem Daisuke con nuôi và Daisuke cũng không hề biết gì về việc này đến hôm nay năm 2014 lúc tôi viết những giòng chữ này.

Hôm đó cha con tôi đi bộ vào rừng ngắm lá đẹp mùa Thu, Aiko muốn đến chợ địa phương mua vài thứ đặc sản nên không đi cùng chúng tôi. Đang đi bỗng Daisuke chỉ vào quả táo còn đọng đượ trên cành cây tỏ ý muốn ăn. Chiều con nên tôi lật đật chạy đến cây táo định trèo lên hái thì 2 chân tôi bỗng đạp vào khoảng không rồi tôi ngã xuống một hố sâu. Thì ra mùa Thu nhiều lá rụng cộng thêm trời mưa làm đất thành bùn nhão phủ lên cái hố do nước mưa tạo thành, không nhìn kỹ không thấy. Vì ngã bất ngờ nên tôi bị gãy chân phải không trèo lên được, Daisuke hốt hoảng chạy đến nhìn thấy tôi bên dưới. Trong một sát na ngần ngụi tôi chợt thấy ánh mắt của Daisuke có nét “oán độc và thỏa mãn” làm tôi lạnh suốt xương sống! Nhưng chỉ thoáng trong một sát na, rồi Daisuke oà khóc hò hét gọi người cứu!! May mắn thay con đường ngắm lá 🍁 này tương đối nổi tiếng nên có nhiều người qua lại ngắm cảnh. Họ đã kéo tôi lên mặt đất và cõng tôi về nhà trọ.

Tôi đã phải bó bột và chống nạng một thời gian và sau cùng bình phục có thể đi lại bình thường. Daisuke hết sức hối hận vì thích quả táo mà đem thương tích đến cho tôi. Tuy nhiên trong thời gian chống nạng tôi không thể nào quên được cái ánh mắt tia nhìn vừa oán hận vừa thỏa mãn của con trai tôi, dù chỉ một sát na, dù nó chỉ là đứa bé 7 tuổi.

Sau khi phục hồi tôi âm thầm điều tra về thân phận đích thực của Daisuke. Tôi khám phá ra Daisuke cũng không phải con đẻ của vợ chồng đã nhờ tôi nuôi hộ, mà Daisuke là cháu nội của một ông lão cùng làng đã qua đời. Vì không tìm ra cha mẹ ruột của Daisuke nên họ động lòng nhận nuôi và sau cùng trao lại cho vợ chồng tôi. Hỏi ông Lão họ gì thì được biết ra ông họ Ishida!! Vậy chính họ Daisuke là Ishida! Người tôi bỗng buốt lạnh từ đầu đến chân! Sự ám ảnh về cái chết của Đại Tá Sư Đoàn Trưởng Ishida lại hiện về! Phải chăng Đại Tá Sư Đoàn Trưởng đã tái sinh vào Daisuke và tìm cách trả thù tôi?

Tôi không thể để những nghi vấn gằn như quái đản này liên tục âm thầm hành hạ tôi. Tôi quyết định về lại làng cũ nơi giòng họ chính Shimata của tôi cư trú, hỏi thăm các vị chú bác trong họ còn sống, tra tài liệu gia tộc và tôi đã khám phá ra vài điều thú vị. Từ thế kỷ 16, trong thời Chiến Quốc nhiều nhượng tại Nhật Bản, vị Sứ Quân tại lãnh địa kế bên đã xâm chiếm tiêu diệt Sứ Quân tại lãnh địa chúng tôi, vị tướng đã tiêu diệt thôn làng dòng họ tôi lúc đó có tên là Ishida (!). Thôn trưởng Shimata, cụ tổ của tôi, chống cự nhưng thất bại và bị bắt; cụ và vài người trong họ bị Ishida hành hạ rồi bị chôn sống. Sau đó con cháu họ Shimata theo phe liên minh miền Đông chống lại phe liên minh miền Tây, tôi ngạc nhiên là họ Ishida thuộc phe miền Tây.

Không quên mối thù cũ họ Shimata mỗi lần bắt được người họ Ishida thì chôn sống để trả thù không cần biết người này có thực sự liên hệ đến vị Tướng Ishida ngày xưa hay không! Và người họ Ishida cũng làm như thế với họ Shimata để trả lại thù. Hai họ Shimata (Đảo Điền) và Ishida (Thạch Điền) đã trở thành kẻ thù truyền kiếp cho đến 1615, khi Tướng Quân Đức Xuyên Gia Khang thống nhất Nhật Bản tạo thanh bình 262 năm trong thời đại Giang Hộ. Tôi không tìm được thêm tài liệu nào về việc xung đột giữa hai họ trong khoảng thời gian thanh bình này.

Cho đến thời đảo chính Tướng Quân Đức Xuyên năm 1867, một lần nữa một sĩ quan trong phe Trưởng Châu là Ishida đã dùng đại pháo bắn sập khu phòng thủ của quân đội phe Tướng Quân, chỉ huy trưởng Shimata, một cụ tổ của tôi, bị chôn vùi trong đá gạch chết. Rồi đến chính tôi năm 1943 đã “vô tình” giết chết người Sư Đoàn Trưởng kính yêu là Đại Tá Ishida!! Ông cũng bị tan xác chôn vùi trong đất đá!! Rồi “vô tình” tôi đã nhận giọt máu họ Ishida làm con, rồi “vô tình” Daisuke đã để tôi ngã hố gãy chân.

Phải chăng việc thương yêu nuôi dưỡng giọt máu của họ Ishida đã “giải” được mối thù truyền kiếp trên 400 năm giữa 2 giòng họ? Tôi mong là như thế! Vì sau ngày bị ngã hố gãy chân tôi không hề nhận được tín hiệu “dữ” nào từ Daisuke, cũng không một tai nạn nào xảy ra cho tôi. Tôi đã tìm cách đưa gia đình lên Tokyo sinh sống từ năm 1965 để quên đi tất cả. Daisuke trưởng thành là một người con vô cùng gương mẫu và dĩ nhiên nó không hề biết mình là con nuôi của họ Shimata và chính thực thuộc họ Ishida.

Tôi viết dài dòng những giòng chữ này với một Tâm Nguyên để nói lên cái **hậu quả của lòng Căm Thù tai hại đến mức nào với con người**. Chỉ cần tạo một Ác Nghiệp cũng đủ để tạo ra Thù Hận và Báo Thù qua lại

vô cùng vô tận. Mà cái Nguy Hiểm là sự Báo Thù qua lại, với thời gian tuy phai nhạt nhưng cái **Nhân Hận Thù vẫn đi vào Vô Thức và tại tái hiện** qua nhiều lần Tái Sinh và sự Báo Thù thì “vô tình” chỉ vì bị Nghiệp Lực sai khiến trong vô thức! Như tôi đã “vô tình” giết hại người Sư Đoàn Trưởng rồi đến con tôi “vô tình” làm tôi suyết chết và bị tàn tật suốt 1 năm.

Phải chăng tôi đã “vô tình” thương yêu nuôi dưỡng giọt máu của “kẻ thù” nên đã phá giải được Oán Thù lâu dài giữa 2 giòng họ. Phật dạy **lấy Oán báo Oán thì không bao giờ hết Thù Oán. Chỉ có lòng Từ Bi tha thứ lấy Ơn báo Oán mới có thể tiêu trừ Thù Oán.** Và tôi cảm tạ Phật Trời đã cho tôi cái đặc ân để hoá giải mối thù oán này.

Tôi chỉ còn sống vài ngày nữa, tôi viết ra, lòng tôi thanh thản sau 60 năm im lặng một mình.

Daisuke, khi con đọc được những chữ này thì Bố đã ra người thiên cổ và con đã biết tất cả. Bố rất hãnh diện về con. Bố mong con hiểu được và tiếp tục con đường **lấy Ơn báo Oán** nếu con có cơ hội. Vì không có gì nguy hại hơn lấy Oán báo Oán.

LHS

Viết qua lá thư của Jun Shimata (Đảo Điền Thuận)